

Sygn. akt IX Ka 139/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 marca 2015 roku

Sąd Okręgowy w Kielcach IX Wydział Karny-Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Krzysztof Sajtyna

Protokolant: st.sekr.sądowy Monika Ćwiek

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Kielcach Augustyna Pindziaka

po rozpoznaniu w dniu 26 marca 2015 roku

sprawy D. B. (1)

oskarżonego o przestępstwo z art. 226 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Kielcach

z dnia 27 listopada 2014 roku sygn. akt IX K 661/14

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1. w miejsce orzeczonej oskarżonemu kary 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności, za czyn przypisany wyrokiem na podstawie art. 226 § 1 kk w związku z art. 34 § 1 kk i art. 35 § 1 kk wymierza oskarżonemu karę 3 (trzech) miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin w stosunku miesięcznym;

2. zasadza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 60 (sześćdziesiąt) złotych tytułem opłaty za obie instancje;

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasadza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 20 (dwadzieścia) złotych tytułem wydatków poniesionych w postępowaniu odwoławczym.

Sygn. akt IX Ka 139/15

UZASADNIENIE

Prokuratura Rejonowa w Kielcach oskarżyła D. B. (1) o to, że w dniu 13 czerwca 2014 roku w K. znieważył funkcjonariuszy Policji D. W. oraz S. G. słowami uznawanymi powszechnie za obelżywe podczas i w związku z pełnieniem przez nich obowiązków służbowych związanych z patrolowaniem,

tj. o przestępstwo z art. 226§1 k.k.

Sąd Rejonowy w Kielcach w sprawie IX K 661/14 w dniu 27 listopada 2014 roku wydał wyrok, w którym:

I. oskarżonego D. B. (1) uznał za winnego zarzucanego mu przestępstwa i za to na podstawie art. 226 § 1 k.k. wymierzył mu karę 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na poczet rzeczowej wobec D. B. (1) kary pozbawienia wolności zaliczył okres jego rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w dniach 13.06.2014r. i 14.06.2014r.

III. zasądził od oskarżonego D. B. (1) na rzecz Skarbu Państwa kwotę 150 (sto pięćdziesiąt) złotych tytułem zwrotów kosztów sądowych

Apelację od tego wyroku wywiódł oskarżony zaskarżając go w całości na swoją korzyść. Nie podniósł żadnych formalnych zarzutów, natomiast z treści apelacji wywieść należy, że zarzucił obrazę art. 5 § 2 kpk podnosząc, iż w sprawie pojawiają się wątpliwości, które zgodnie z w/w przepisem, jeżeli nie da się ich usunąć, to Sąd powinien rozstrzygnąć je na jego korzyść. W konsekwencji błąd w ustaleniach faktycznych mający wpływ na treść wyroku polegający na uznaniu, że słowa wypowiedziane przez niego pod adresem funkcjonariuszy policji było słowami znieważającymi ich.

Wniósł o uniewinnienie oraz o zwolnienie od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja o tyle okazała się skuteczna, że doprowadziła do zmiany zaskarżonego wyroku w części orzeczenia o karze.

Niezasadne są jednak zarzuty oskarżonego kwestionujące przyjętą zasadę odpowiedzialności karnej. Sąd I instancji nie dopuścił się naruszenia przepisów postępowania, w tym art. 5 § 2 kpk. Wbrew twierdzeniom skarżącego w sprawie nie występują wątpliwości nie dające się usunąć w rozumieniu art. 5 § 2 kpk. Wprawdzie Sąd meriti w uzasadnieniu wyroku nie przytoczył słów wypowiedzianych przez oskarżonego, to jednak wynikają one w sposób oczywisty z niekwestionowanych przez skarżącego zeznań świadków- funkcjonariuszy Policji, do których były one kierowane. Bezsprzeczne natomiast jest, że słowa: „wy kurwy jebane”- kierowane wobec pokrzywdzonych funkcjonariuszy Policji D. W. oraz S. G. są wyrażeniami obraźliwymi w perspektywie obiektywnej, ze względu na posługiwanie się przez oskarżonego słowami powszechnie uważanymi w społeczeństwie za obelżywe i niewątpliwie subiektywnie znieważającymi osoby, które były ich adresatami.

Ponieważ spełnione zostały pozostałe znamiona występku z art. 226 § 1 kk prawidłowo, więc Sąd a quo zakwalifikował czyn oskarżonego z tego przepisu.

W ramach wniesionej apelacji Sąd odwoławczy jednak stwierdził, że orzeczona wobec oskarżonego kara razi swą surowością. W sprawach o występki zagrożone przemiennie karą grzywny, ograniczenia wolności lub pozbawienia wolności sąd orzekający winien rozważyć w kolejności możliwość wymierzenia sprawcy kary łagodniejszej, a następnie surowszych w zależności od stopnia społecznej szkodliwości czynu, z uwzględnieniem dyrektyw wymiaru kary, okoliczności odnoszących się do osoby sprawcy i popełnienia przestępstwa. Zdaniem Sądu Okręgowego Sąd I instancji nie dostrzegł lub nie docenił okoliczności wpływających na zasadność orzeczenia kary łagodniejszego rodzaju. Po pierwsze nie można zgodzić się z oceną Sądu meriti, aby stopień społecznej szkodliwości czynu był wysoki. Okoliczności popełnienia czynu, w szczególności fakt, iż oprócz oskarżonego i jego kolegów oraz pokrzywdzonych nie było postronnych osób, które słyszałyby przedmiotowe zniewagi powoduje, że wiedza o naruszeniu dóbr pokrzywdzonych ograniczyła się do wąskiego kręgu osób, a zagrożenie tym zachowaniem dla działań funkcjonariuszy Policji i wykonywanych przez nich czynności było znikome. W konsekwencji stopień karygodności należy ocenić jako niski, co implikuje niemożność sięgnięcia po najsurowszą represję przewidzianą przy alternatywnym zagrożeniu karą. Po drugie istotny jednak jest fakt przeproszenia pokrzywdzonych i wyrażenie żalu. Z doświadczenia orzeczniczego wiadomym jest, że takie zachowanie sprawcy w tego rodzaju czynach jest nader rzadkim postąpieniem. Ponadto po wyroku Sądu Rejonowego oskarżony opuścił zakład karny i niecelowe jest zdaniem Sądu odwoławczego po niedługim czasie od odbycia poprzedniej kary pozbawienia wolności ponowne stosowanie kary izolacyjnej.

Z tych też względów w ocenie Sądu Okręgowego karą realizującą w wystarczający sposób pożądane cele wychowawcze i zapobiegawcze we właściwy sposób oddziałującą ogólnoprewencyjnie, sprawiedliwą w odczuciu społecznym będzie

dla oskarżonego kara 3 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin w stosunku miesięcznym.

Wobec powyższego Sąd Okręgowy na podstawie art. 456 kpk w zw. z art. 437 § 1 i 2 kpk zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że w miejsce orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego kary pozbawienia wolności, na podstawie art. 34 § 1 kk i art. 35 § 1 kk wymierzył oskarżonemu D. B. (2) karę 3 (trzech) miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin w stosunku miesięcznym. Konsekwencją zmiany wyroku polegającej na orzeczeniu innego rodzaju kary jest oczywiście wyeliminowanie z wyroku orzeczeń związanych z karą pozbawienia wolności, w tym wypadku orzeczenia z pkt II wydanego na podstawie art. 63 § 1 kk (podobnie jak np. przy uniewinnieniu, warunkowym umorzeniu zbędne jest uchylenie orzeczeń o karze etc.). Kwestię zaliczenia zatrzymania oskarżonego na poczet kary ograniczenia wolności z uwagi na specyfikę wykonywania tej kary Sąd II instancji pozostawił do etapu postępowania wykonawczego.

O kosztach sądowych orzeczono w oparciu o art. 634 kpk w zw. z art. 627 kpk i art. 10 ust. 1 w zw. z art. 2 ust. 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych z dnia 23.06.73 r. ze zm.

SSO Krzysztof Sajtyna